

De Heraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad No. 124.)

Zondag 4 Augustus 1907. No. 1544.

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden. Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van het blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE, Abonnements en Advertentie-afdeling, Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.

Abonnementen: franco aan huis, per drie maanden f 1.20, voor België per jaar f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnements worden aangegoten door het Bureau te Amsterdam, Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elk regel meer f —.20. Aanvragen en vermelding van leidegaven f —.12 per regel.

„Uw nek een ijeren zenuw“.

Omdat ik wist, dat gij hard zijt, en uw nek een ijeren zenuw is, en uw voorhoofd koper.

Jesaja 48 : 4.

De nek is de scharnier, waardoor het hoofd buigen kan als 't buigen moet, en tegelijk de schuif, die het hoofd strak en stijf houdt, als 't niet buigen mag. Althans volgens de Schrift. Wij spreken van „stijfhoofdig“ van „koppig“, en hebben uit de Schrifttaal ook wel het begrip van „hardnekkig“ overgenomen, maar dan in een bepaald zin. Een „hardnekkig“ verzet tegen den vijand is bij ons zelfs iets kostelijks. Maar „den nek verharden“, is in de Schrift het hoofd niet willen buigen, als 't buigen moet voor God.

Wat wij „lichaamsdeelen“ noemen, zijn in de Schrift zieleinstrumenten. Wij noemen daarom heele stukken van 't lichaam op eens, Het heele hoofd, de heele borst, het heele lijf, maar zoo doet de Schrift niet. Ze spreekt in den hier bedoelden zin niet van 't heele hoofd, maar onderscheidenlijk van den nek, van het aangezicht, van den mond, van den neus. Zoo ook van de borst alleen in den zin van de bron der modermelk. Van het hart, van de nieren en van 't ingewand. En dat alles wordt dan steeds genomen als instrument van de ziel om zich te uiten, om een actie, om een werking van zich te doen uitgaan. Het hart, meer nog dan 't hoofd, is haar de zetel der gedachten; de nieren zijn de zetel van ons verborgen zieleleven, het ingewand is de zetel van de diepgangende ontroering, van ontferming of toorn. Het is nooit het lichaam eerst of 't lichaam op zichzelf, met een ziel die daar achter schuilt; maar steeds de ziel die zich uit, die zich toont, die werkt, en die gedurig een ander lid van het lichaam daarvoor als instrument berijgt. Het lichaam is eigenlijk een stel in elkaar gezette zieleinstrumenten.

Daar nu de mensch naar Gods beeld geschapen is, komen er door de ziel allerlei uitingen van den mensch tot stand, die creatuurlijke nabootsing van de geestelijke werkingen in God; en alleen zoo is 't te verstaan, dat er ook bij den Heere onze God van een „aangezicht“, van een „oor“, een „oog“, een „neus“, een „sterken arm“, van een „ingewand“ sprake kan zijn.

Dit alles is niet het overbrengen op God van de stukken en deelen van ons menschelijk lichaam. Dat ware de omgekeerde orde, God naar het beeld des menschen maken. Wat bij den Heere onze God toegepast zonder instrument, dat Hij ziet, hoort, kracht oefent en zich ontfermt, dat komt bij 's menschen niet door het instrument van het oog, van het oor, van den arm en van het ingewand tot stand. Het oog bij den mensch zegt, dat hij als God, maar dan op creatuurlijke wijze, ziet, het oor, dat hij als God hoort, de arm, dat hij als God kracht oefent, het ingewand, dat hij als God diepe aandoeningen kent van barmhertigheid.

Datgene wat speciaal menschelijk is, wordt daarom nooit van God gezegd. Noch het hoofd, noch de borst, noch de nieren, noch de nek, leenen zich om Goddelijke werkingen uit te drukken. Zelfs de beenen des menschen behagen God niet, en daarom wordt wel de voet, niet het been als beeld van Goddelijke mogendheid gebezigd. Bij het vleeschgeworden Woord in het Nieuwe Testament is dit anders. Maar op 't eeuwige Wezen worden alle de zieleinstrumenten toegepast, die dienst doen voor werkingen, die voortvloeden uit ons geschapen zijn naar den beeld van God.

God nu buigt niet voor zijn schepsel, wel moet het schepsel voor zijn God buigen. Van daar, dat de nek, die zieleinstrument voor dat buigen is, zoo ernstige betekenis erlangt. Aan den nek hangt uw stand voor uw God. Aan den nek, niet los van uw ziel genomen, maar bedoeld als het instrument, waardoor de ziel haar werking volbrengt.

Het scharnier in uw nek maakt dat ge buigen kunt. Uwer is de roeping, uw nek te gebruiken, om alzo voor uw God te buigen. Dien nek nu stijf te houden en hard te maken, zoo dat het scharnier roest en ten slotte niet meer buigen kan, is de opstand van uw ziel tegen uw God. En daarom is, heel de Schrift door, dat verharden van den nek het eigen wezen van ons zondig bestaan. Bekeerling is, dat de olie der genade het scharnier van den verharden nek weer buigzaam maakt. Te knielen, te buigen, te bukken, u voor uw God te verootmoedigen, is den harten nek weer lenig maken. Weer, gelijk het een schepsel betaamt, u te onderwerpen aan den Heere uwen God.

Voor ons, die lichaam en ziel scheiden, en dus ook den nek alleen als lichaams-

deel nemen, is het nu zeer wel denkbaar, dat ge elken morgen en elken avond neerknielt, en onder het knielen diep het hoofd buigt, en dat toch uw ziel in haar opgezette wil om tegen Gods wil in te gaan, volhardt. Het lichaam is dan godsdienstig, maar de ziel blijft onvroom.

Maar in de Schrift kan dit niet. Of ge al de knieën knikt en het hoofd voorover buigt, dat alles is, zonder een uiting van de ziel er in, nog niets dan een gymnastiek van vrome vormen. Ook uw nek kan wel om den wervel buigen, dat uw ziel er geheel buiten blijft. Maar hooger, geestelijk leven komt hier eerst dan in, als uw nek daarbij dienst doet als zieleinstrument en aldus in het buigen van den nek zich een actie der ziel openbaart, die, in de eenheid van ziel en lichaam, u voor uw God doet verootmoedigen.

En daarbij nu gaat 't altoos tusschen twee willen. Gij wilt het *u*, en uw God wil dat ge het *zoo* zult doen. Gij zoekt uw eigen hoogheid, en uw God wil dat ge Zijn hoogheid zult zoeken. Zwitcht ge nu, dan buigt ge den nek voor uw God, en Zijn vrede daalt in u. Maar ook, zet ge uw wil door, dan wilt ge dat God voor u zal bukken. Dan zet ge den nek stijf, en door dit telkens te doen, maakt ge uw nek ten leste zoo stroef en stram, dat hij in 't eind niet meer buigen kan. En dan zijt ge in dien onheiligen toestand geraakt, dat ge u den nek tegenover uw God hebt verhard.

Uw nek moet ge volstrekt niet altoos buigen. Veeleer is iemand, wiens hoofd los op zijn hals staat, zoodat hij maar aldoor knikt en buigt, geen man van karakter. Onverzettelijkheid op het stuk van eer en plicht, fierheid in houding en gedraging, is veeleer de heilige roeping van wie voor hooger doel leeft.

Maar dan is er sprake van het buigen van den nek voor den mensch, en ook dat moogt, dat moet ge wel doen, als ge, door den mindere te willen wezen, vrede slijcht en uzelf een eert, maar dat moogt ge nooit doen, als het u welgevestigde overtuiging geldt. Dan is veeleer het stijf zetten van den nek plicht.

Doch hier is sprake van het stijf zetten van den nek niet tegenover den mensch, maar tegenover God, en dat mag nooit. Dat is altoos zonde. Het eigen wezen der zonde zelf. Satans hoogheid tegenover de majesteit Gods.

En hierbij nu komt 't zeker allereerst op u teeren van uw God in het woord aan. Wie niet belijden wil, maar openlijk tegen God en zijn Woord durft roepen, hoort den Almachtige en zal er zijn straf voor ontvangen.

Maar het woord ontleent zijn waardij eerst aan den drang der ziel, die iets in uitsprekt. Daarom kan de verharding ewigoud in de gezindheid des harten, in onze overleggingen, in ons streven en bedoelen schillen. Buigen, bukken voor uw God moet ge in het diepst uwer ziel.

En dit nu is af te meten naar de offers, die ge in 't diepst uwer ziel voor uw God brengt, of Hem onthoudt. Brengt ge die, dan buigt ge den nek, onthoudt ge die aan uw God, dan zijt ge bezig aldoor uw nek te verharden.

En die offers, het zijn de neigingen, de hebbeligheden, de gezindheden, die ge er in uw ziel op nahoedt, onderwijl ge zeer goed weet, dat uw God ze niet goedkeurt, er geen vrede mede neemt, ze in u veroordelt, en u dag aan dag den eisch stelt, dat ge er mee breekt zult.

Die tegenstelling voelt ge zeer wel. Ge weet uitnemend goed, wat er verkeerd is u opwelt, wat er zondig is u gist, welke verkeerde plooi in uw karakter ge nog maar nooit wilt gladstrijken. En ge weet ewigoud, welke gezindheden, welke neigingen, welke gedragingen uw God wil, dat in u zijn zullen en uw doen en laten zullen beheerschen.

En tusschen die twee staat het nu. Niet, dat ge in gruwelijke zonden vervalt. Daarvoor bewaarde uw God u. Maar de fijne bewerktuiging van uw hart werkt in u zo menig opzicht nog verkeerd. En juist bij die fijne snaren in uw ziel houdt uw God de wacht. Neen, zegt uw God u, zoo moogt ge niet voortgaan. Ge bederft u innerlijk zieleleven. Ge heiligt zoo doende uzelven niet, maar zijt bezig uzelf te verderven.

En als ge die waarschuwing van uw God nu duidelijk hoort, en ge buigt toch niet, maar ge gaat door, dan buigt ge niet alleen den nek niet, maar dan maakt ge, door het verharden van uw nek, u dit buigen voor uw God steeds onmogelijk. En het eind is, dat ge, bij al uw vroomheid en braafheid, toch in het diepst uwer ziel tegenover uw God komt te staan, en dat uw God komt te staan tegenover u.

De nek is zieleinstrument, en daarom is

het buigen of verharden van den nek zinnelijke uiting van wat er in uw ziel omgaat.

Nu is hard van nek te zijn reeds gevaarlijk voor uw ziel, en als het dan toch tot buigen komen moet, gaat 't niet zonder pijn. Maar uw nek te verharden, d.i. zoo hard te maken, dat ze niet meer buigen kan, is de dood uwer ziele.

God noemt dit in zijn Woord: „uw nek tot een ijeren zenuw maken. En tenzij genade die ijeren zenuw dan in den gloed der eeuwige Liefde weer lenig smelt, is er van buigen geen sprake meer, doch alleen van breken.“

Uit de Pers.

De Vriessche Kerkhede van 26 Juli brengt het eerste stuk van een artikelreeks over: „De roeping onzer Gereformeerde Kerken“. We ontleenen daaraan het volgende:

Het levensdoel onzer Gereformeerde Kerken is de cere Gods verheffen in het voordragen van Zijn Woord onder alle creaturen, in het verenigen van allen die God vrezen in een belijdenisband, in de hoopvolle verwachting van de wederkomst des Heeren.

Het Evangelie Gods brengen aan alle creaturen: Gode zij dank, dat daarvoor de oogen onzer Kerken hielder geopend zijn. Met een ijver, door den Geest des Heeren werkt en die tot steeds grooteren ijver prikkelt, hebben onze Kerken zich aan de Missie gegeven. Hoevel tegenspoeden haar ook op haren weg ontmoeten, zij laten zich niet van het rechte spoor afbrengen. Het doel blijven zij in het oog houden: alle volken te onderwijzen.

Eenigzins anders moet ons getuigenis worden aangaande de behartiging van het tweede deel van onzer Kerken levensroeping, de vereniging van allen die God vrezen in eenen band derzelfde belijdenis.

In de éénheid der geloovigen ligt de cere Gods. Hoevel doen onze Kerken daarvoor?

Ja, de gedeektheid van A en B wordt meer en meer tot enkele plaatsen beperkt, en daar wordt voortdurend gearbeid om 't volkomen te doen verdoeven. Ook zal in het volgend jaar, tegen dat onze Kerken in Generale Synode samenkomen, door de Kerk van Amsterdam wel weder een schrijven gericht worden tot de Kerken van min vast formaties en die toch met ons eenzelfde belijdenis aanvaarden. Maar wat doen onze Kerken nog meer tot dit doel?

Wij vragen niet, wat zoo nu en dan door dezen of genen wordt gedaan om de gemeenschap der heiligen te voeden en te onderhouden. Er wordt toch bij gebrek aan kerkelijke actie door dit persoonlijk optreden vaak onverstandig, ondoelmatig gehandeld. Daarover wordt dan wel een harde kritiek, soms in 't openbaar uitgesproken, maar leiding aan de prijswaardige beweging tot vereniging met hen die God vrezen, wordt niet gegeven. Er zijn er die toornen, wanneer een lid onzer Gereformeerde Kerk onder een goede Gereformeerde prediking in de Hervormde Kerk nederziet, maar die niet weten te waardeeren het goede element, dat in rijk en daad aanwezig kan zijn. Wij zeggen dit niet, om de Kerken bij de Synodalen in bescherming te nemen. Dat zij verre! Vooral, wanneer onedele, ongerechte motieven daarin werkzaam zijn, zullen wij niet zeer sterk daartegen verheffen. Maar wij willen toch niet over het hoofd zien, dat er in dat over en weer kerken iets zich uitspreken kan, waarvoor den Heere mogen danken, namelijk de tucht, om met de Gereformeerden die nog onder de „Synodale organisatie“ zitten, één te zijn.

Die tucht blijft echter veel te individueel. Zij moet zich meer kerkelijk uiten. Dat eischt ons leven. Dat eischt onze historie. Dat is een deel onzer roeping.

Het wil ons voorkomen, dat onze Kerken dit deel harer roeping na '92 wel wat hebben verwaarloosd. De geloovigen die nog onder het juk zijn in de Hervormde Kerk en die met ons dezelfde belijdenis omhelzen, zijn sinds '92 niet of zeer onvolkomen kerkelijk beareid, zoo, dat zij zelfs dreigen in het vergeetboek te raken.

Wij weten wel, dat daarvoor redenen zijn te geven. Wij hadden het zoo druk met ons eigen kerkelijk huishouden; helaas ook met onze onderlinge twisten; zoodat wij ons met onze broeders en zusters in kerkelijke slavernij weinig konden bemoeien. Die broeders en zusters ziele verzoeden ons ook niet al te goed, zoodat een goed beoeld woord licht zeer kwaad werd opgevat. Op buitenkerkelijke erf werd samenwerking met die broeders verkeren, zoodat er zekere voldaanheid kwam, die elk poging om tot kerkelijk samenleven te komen, drukt onder de veer van politieke voorlichtigheid. Te eenzijdig was voorts de blik van menig een naar de Gereformeerden in de Hervormde Kerk slechts, terwijl er buiten die nog zoveel andere zijn in de Kerken van min vaste formaties, in de scheurkerken, in de Christelijke Gereformeerde Kerk, in Vrije gemeenten en dergelijke.

Al deze omstandigheden hebben samengewerkt tot de veronachtzaming onzer roeping, die toch voor onze rekening blijft. Aan de cere onzer Gods, onzer Koningen, zijn wij het verschuldigd de hand te zoeken van den broeder die bij ons behoort, maar die nu nog doolt op verkeerde paden. Geen ruste mag de Kerk zich gunnen, voor zij allen die éénzelfde diepbaar geloof deelachtig zijn, en de door het bloed der Vaders bevestigde Confessie omhelzen, aan één Avondmaalstafel samen ziele komen. Dat doel moet ons voor de oogen staan, in de oogen geen schitteren, ons leden vaardig maken, tot het bevruchten van plannen ons opwekken, tot ijerigen arbeid ons prikkelen.

Onlangs werd opgemerkt, dat er nog zoo goed als niets in het publiek was opgekomen voor de a.s. Generale Synode. Welnu hier, is een onderwerp genoemd, dat een massa werk omvat, allerlei kerkrechtelijke quaesties raakt, misschien ook nog wel eens kerkrechtelijke puzzels zal opleveren.

Als de Kerken maar beginnen. De plaatselijke Kerk moet voorop gaan. De grotere stadkerken, die in hare onmiddellijke omgeving een groot leger broeders en zusters hebben, die bij ons behoren, hebben een plan te maken tot beaardiging van die „gevangenen“, opdat zij wedergebracht

mogen worden. Op dit gebied moet uit een vaat beginsel naar een goede methode, op een God verheerlijkende wijze gewerkt worden. Het is o.i. niet noodig, dat wij ons in dat werk laten ophouden door wat in de Herv. Kerk zelf plaats heeft. De tegenwoordige beweging herinnert onze Kerken te meer aan onze roeping.

Officiële Berichten.

L. S.

De Geref. Kerken in de classis Apeldoorn hebben in hare vergadering van 31 Juli j.l., na gehouden praeparatoir examen, beroepbaar gesteld den heer J. D. Speelman, Theol. cand. aan de V. U.

Namens de Kerken voornoemd:

A. BOEKENBOOG, h. t. praeses.
J. GIELEN, h. t. scriba.

WADDINGSVEEN, 28 Juli 1907. Deze dag was voor leeraar en gemeente, door de goede gunst onzer Gods, een gezegende: Ds. J. J. Wielenga, van Zuid-Broek tot ons overgekomen, werd 's morgens bevestigd door zijn broeder, Ds. G. Wielenga van Delft, naar aanleiding van 1 Corinth 12 : 21. Aan het einde werd door de gemeente Z.Erw. toezeggen Ps. 134 : 3; des avonds verbond de bevestigde zich aan de gemeente, naar aanleiding van 2 Corinth 4 : 5. De Koning der Kerk zij naar Zijne rijke belofte om Zijns Naams wille nabij en goed. De dank aan Prof., Predikanten en studenten, die tijdens de vacaturen deze gemeente ter wille waren.

Namens den Kerkeraad:

H. KEMPE, scriba.

Gelieve alle stukken enz. te zenden aan Ds. J. J. Wielenga.

Classis Dordrecht.

De quaestor der Zending verzoekt alle kerken vriendelijk, op de classale vergadering van 7 Aug. een kwartaal der bijdrage mede te brengen.

Ds. D. HOEK.

Kort verslag van de vergadering der classis Den Bosch op 17 Juli 1907 te 's-Hertogenbosch.

Opening door den praeses der vorige vergadering, Ds. Binnema, Zingen Ps. 123 : 1. Lesen een gedeelte van Lukas 10. Gebed. De credentiebrieven worden ondersoekt, waaruit blijkt, dat alle kerken vertegenwoordigd zijn, uitgezonderd Helmond met en Helenaveen zonder kennisgeving. Heusden kon slechts één afgevaardigde zenden, aan diaken Schreuders van Genderen wordt kerstern verleend.

In het moderamen nemen zitting: Ds. Mulder als praeses, Ds. Aalders als scriba, Ds. Binnema als assessor. De notulen der vorige vergadering worden gelezen en goedgekeurd.

Ingekomen: 1. een schrijven van Ds. P. v. A. Besloten te antwoorden, dat de classis in zulk een regeling niet kan treden; 2. een schrijven van Br. D. uit V., behelzende een verzoek tot het verkiezen van een acte als oefenaar. Besloten te antwoorden, dat de classis daaraan niet kan voldoen.

Rapport wordt uitgebracht van de Particuliere Synode voor zoveel dit betrekking heeft op de classis Den Bosch. Blijkt, dat voor den dienst te Helmond en Helenaveen 100 gulden is toegestaan; dat Heusden is aanbevolen aan de kerken om hunne dienaren eens per jaar naar af te staan; dat depp voor Evangelisatie zijn herbenoemd; dat de volgende vergadering te Breda zal gehouden worden.

Rondvraag, naar art. 41 D. K. O.; aan de Kerk van Sprang wordt advies gegeven in een tuchtraak; de Kerk van Den Bosch deelt eigen werkzaamheid mede en dringt aan op soortgelijke arbeid tot inzameling van gelden voor de Evangelisatie.

Regeling der classebeuren: de kerken Den Bosch en Vrijhoeve-Capelle worden aangewezen voor vacaturedienst in Helmond, de Kerk van 's-Gravenmoer voor vacaturedienst in Helenaveen. Sluiting na dankzegging door den praeses.

Namens de classis:
J. C. AALDERS.

Buitenland

Engeland. De conferentie der Methodisten en de school. De laatste vergadering in Exeter-Hall.

Dezer dagen kwam in City Road de jaarlijkse conferentie der Methodisten samen, of liever gelijk die conferentie zelve wil genoemd worden, van „het volk dat Methodisten genoemd wil worden“.

De voorzitter der conferentie wenschte den „Primitive Methodists“ geluk met het vieren van hun eeuwfeest, terwijl hij zijn blijdschap er over uitsprak, dat de drie takken van het jongere methodisme dit jaar tot een kerk zullen vereenigd worden.

Wel was van groote betekenis, dat de conferentie begroet werd door een deputatie van invloedrijke ambtsdragers der Anglicaansche staatskerk, terwijl zij hunne broederlijke wenschen omtrent het welzijn der conferentie uitspraken, daarbij een waardeerend schrijven van den bisschop van Londen overhandigend. Iamers de quaestie van het onderwijs had heel wat verwijdering tusschen de voorstanders der vrije kerken en die der staatskerk doen ontstaan.

Het is niet te ontkennen, dat de voorstanders van de vrije kerk, over het algemeen genomen, geneigd zijn om „secular education“, dat is de godsdienstloze school, te aanvaarden, opdat de school niet tot bevordering van de Episcopale of Anglicaansche staatskerk strekken zou. Gelukkig dat de president der Wesleyaansche conferentie het bij zijn openingswoord kon uitspreken, dat de Methodistische kerk daarin niet zoo medegaan. Reeds hebben de liberalisten wien het om de ontkenning der volkschool te doen is, er op gerekend dat zij onderscheidene Christelijke mannen op hunne hand hebben; doch het blijkt dat de Methodisten althans niet naar het zoet geluid van de vogelaars willen luisteren. Mocht er in Engeland een oplossing van de schoolquaestie gevonden worden, die de Anglicanen en Dissenters bevredigt!

Na langen tijd als vereenigingsplaats goddiend te hebben voor allerlei Christelijken en philanthropischen arbeid, is Exeter-Hall gesloten. Maar voort dit historisch gebouw werd gesloten, heeft men er op Vrijdag 1. d. drie meetings in gehouden, om Gods dank te zeggen voor alles wat daar werd genoten. Een van de sprekers op de saamkomsten was de heer Benjamin Broomhall die getuigen kon van hetgeen er in Exeter-Hall bijna zestig jaar geleden gedaan werd.

De Exeter-Hall werd gebouwd voor en door Y. M. C. A. (Christelijke jongelingsvereniging); het gebouw werd echter ook voor vele andere Christelijke doeleinden gebruikt. Ds. Y. M. C. A. gaat nu een nieuw gebouw in Tottenham Court Road stichten, waarin echter geen groote vergaderzaal komen zal, gelijk die van Exeter-Hall. Om dit nieuwe gebouw, dat nog beter geschikt voor jongelingsverenigingen moet worden, te stichten, is nog een som van f 300,000 noodig.

Het laatste sprak in de beroemde zaal Dr. A. T. Pierson, die er van gewaagde, dat binnen Exeter-Hall's muren de atem weerkonden heeft van uitnemende dienstknechten Gods, en dat daar nooit een woord gesproken is om Gods Woord af te breken. Andere steden hebben ook groote zalen — New-York heeft zijn Carnegie-Hall — waarin goede woorden gesproken werden; maar er zijn ook redenen in gehouden, die de Christenen tot droefheid stemden, terwijl Exeter-Hall gedurende al die jaren alleen in dienst geweest is van het Koninkrijk Gods; helaas, in de toekomst zal het voor wereldlijke doeleinden gebruikt worden. Na daarvoor zijn droefheid te hebben uitgesproken, liet Dr. Pierson een waarschuwend woord hooren. In vroeger jaren had men in New-York de bekende Tabernacle Church, die nauw verbonden was aan den naam van de meetings van Charles G. Finney, en gebruikt werd voor groote jaarvergaderingen. Doch toen het gebouw voor andere doeleinden werd gebruikt, hielden de groote vergaderingen op. Zoo wanneer in Londen niet op een centraal punt een groote zaal gebouwd wordt, waarin de jaarvergaderingen van groote verenigingen kunnen gehouden worden, dan is te vrezen, dat deze vergaderingen niet meer gehouden worden. Daarom riep Dr. Pierson aan, een nieuwe zaal voor Christelijke vergaderingen te bouwen.

Wij meenen, dat dit gemakkelijker gezegd dan gedaan is. Hoe ontzaglijk duur zullen bouwgronden in het middelpunt van Londen zijn, en dan moet men nog afwachten of er gelegenheid is om het te koopen. Daarom is het jammer, dat een zaal als die van Exeter-Hall, voortaan niet meer voor Christelijke vergaderingen zal beschikbaar zijn.

Palestina. Opgravingen te Jericho.

Belangrijke ontdekkingen zijn door prof. Sellin uit Weenen gedaan bij zijn opgravingen van 't oude Jericho. Al spoedig vond hij bij 't opgraven van den noordelijken heuvel vrij goed bewaarde overblijfselen van een burg uit den voor-Israelitische tijd, waaruit is af te leiden dat op die plek na de verwoesting der stad niet opnieuw is gebouwd en men dus kans heeft uit dat tijdvak veel belangrijks te vinden. Er werd dan ook een oud Kanaanietische burg van drie verdiepingen met 17 kamers blootgelegd; de wanden, haarden, en ook een trap die naar het dak voerde, werden nog aangetroffen. Onder een tweede heuvel vond men overblijfselen van een nog grootere vesting en tusschen beide een gemetseld muur, vier meter hoog en drie dik, op steenen fundament gelijkende op de Babylonische muren. Achter den muur kwamen de grondslagen te voorschijn van een huis, waarin zich nog kruiken bevonden, netjes gerangschikt. Merkwaardige overblijfselen van aardewerk werden er gevonden; o.a. een brok-stuk met door leeuwen vervolgde gasellen, in relief, en het oor van den kruik met een steemp in oud-hebreusch letters; ook een aantal aardse plaatjes, vermoedelijk bestemd om beschreven te worden, maar zonder opschriften. De opgravingen zullen in het najaar worden hervat en beloven veel merkwaardigs op het gebied der Bijbelsche oudheidkunde.

Wij houden er ons van overtuigd dat als men maar voortgaat met het doen van opgravingen, er nog veel belangrijks gevonden zal worden.

Gemengd Nieuws.

Heratening der Vulgata. Paus Pius X. heeft besloten aan eenige geleerden uit de Benedictijner orde de herziening van de Vulgata op te dragen. Het is bekend, dat de Roomsche kerk onder dien naam een kerkelijk goedgekeurde vertaling van den Bijbel heeft. Deze Vulgata is hoofdzakelijk het werk van den Kerkvader Hieronymus, die in de vierde eeuw na Christus leefde.